

Kitab Daniel - Nomer Satus Sewidak

Makna Pratandha Kenabian saka Wahyu Pungkasané Daniel: Mbabar Kayekten tumrap Dina-Dina Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-03-26

Daniel dipunwastani ing pasal sepuluh minangka sampun kawungokaké malih saking dinten-dinten pangadhangan lumantar prosès tigang undhakistan Injil langgeng. Salajengipun Gabriel maringi Daniel sajarah kenabian ing pasal sewelas, kanthi mekaten nandhesakaken sajarah pepadhanging kali ageng Hiddekel.

“Pangudi kang luwih raket tumrap Sabdaning Allah iku satemene prelu banget. Mliginipun kitab Daniel lan Wahyu kedah dipunparingi kawigatosan kados ingkang dereng nate wonten sadèrèngipun wonten ing sajarahing pakaryan kita. Mbok bilih wonten sawatara perkawis ingkang boten kathah prelu kita aturaken gegayutan kaliyan kakuwasan Rum lan kapausan, nanging kita kedah narik kawigatosan dhateng punapa ingkang sampun kaserat déning para nabi lan para rasul miturut ilhamipun Roh Allah. Roh Suci sampun ngatur sakehing prakawis mekaten, ing salebeting kaparingakenipun ramalan lan ugi ing lelampahan-lelampahan ingkang dipungambaraken, supados mulang bilih piranti manungsa kedah dipunsingkiraken saking pandulu, kasimpen wonten ing Sang Kristus, dene Pangéran Allah ing swarga saha angger-anggeripun kedah kaluhuraken.

“Waosana kitab Daniel. Elingana, setunggal-demi-setunggal, sajarahing karajan-karajan ingkang kawejang wonten ing ngriku. Delengen para negarawan, dewan-dewan, wadyabala ingkang kiyat, lan pirsanana kados pundi Gusti Allah tumindak ngasoraken gumunggunging manungsa, lan nggeblag kaluhuran manungsa dhateng lebu. Mung Gusti Allah piyambak ingkang kawejang dados Agung. Ing salebeting wahyu nabi, Panjenenganipun kapirsan ngasoraken satunggaling panguwasa ingkang gagah prakosa lan ngedegaken satunggal sanèsipun. Panjenenganipun kaandharaken minangka Sang Prabuing jagad raya, ingkang badhé ngedegaken Kratonipun ingkang langgeng—Sang Sepuhing jaman, Gusti Allah ingkang gesang, Sumbering sadaya kawicaksanan, Pangawasaing jaman samenika, Panjenenganipun ingkang maringi pambabar tumraping prakawis ingkang badhé kalampahan. Waosana lan mangertosa, bilih manungsa punika mlarat sanget, ringkih sanget, gesangipun cekak sanget, kebak kalepatan, kebak kaluputan, nalika ngungkakaken nyawanipun dhateng kasia-siaan.”

“Roh Suci lumantar Nabi Yesaya ngarahake kita marang Allah, Allah kang gesang, minangka objek kawigatosan ingkang utama—marang Allah kados ingkang kawedharake wonten ing Sang Kristus. ‘Awit tumrap kita lare putra lair, tumrap kita putra kakung kaparingake: lan pamarentahan bakal ana ing pundhakistan: lan asmanipun bakal sinebut Endah, Penasihat, Allah ingkang Mahakuwasa, Rama ingkang Langgeng, Sang Juru Damai’ [Yesaya 9:6].”

“Pepadhang sing ditampi déning Daniel langsung saka Allah kaparingaké mligi kanggo dina-dina pungkasan iki. Wahyu-wahyu kang didelengé ana ing pinggir Kali Ulai lan Hiddekel, kali-kali gedhé ing tanah Shinar, saiki lagi lumaku marang kasampurnané, lan sakabèhé prastawa kang wis dinubuataké iku enggal bakal kelakon.” Manuscript Releases, jilid 16, 333, 334.

Roh Suci “makaten mbentuk sakèhé prakawis” ing panyukmaning pituduh wangsit “lan lelakon-lelakon” saka sesanti pungkasanipun Daniel, saéngga bab kapisan (sepuluh) nggambaraken pengalamaniipun umat Allah ing jaman pungkasan, mekaten ugi bab pungkasan (rolas). Pambentukaning tiga bab ingkang dados pepadhang saking Kali Hiddekel, ingkang “kaparingaken mligi tumrap dinten-dinten pungkasan punika,” dipunrancang kanggé ngemot teges “kayektèn” ingkang tigang tataran. Ing bab kapisan ingkang sarujuk kaliyan ingkang pungkasan, lan ingkang tengah nggambaraken pambrontakan, kita boten namung manggihaken susunaning tembung Ibrani “kayektèn,” ingkang kabentuk déning aksara kapisan, kaping tigalas, lan pungkasan saking abjad Ibrani, nanging kita ugi nyumurupi tandha asma Alpha lan Omega.

Dhaniel pasal sepuluh ngenali satus patang puluh papat ewu iku minangka wong-wong kang mangertèni loro-loroné sesanti “chazon” bab rong èwu limang atus rong puluh taun, lan sesanti “mareh” bab rong èwu telung atus taun. Ora mung mangertèni loro sesanti mau, nanging uga nduwèni pengalaman pambeneran marga saka pracaya, kang kasil déning sesanti “marah” sing sipaté feminin lan kausatif, yaiku sesanti bab “panampakan”.

“Kanggo pikiran lan jiwa, uga kanggo badan, iku wis dadi angger-anggering Allah manawa kakuwatan iku kaolehake lumantar upaya. Sing ngrembakakake iku latihan. Selaras karo angger-angger iki, Allah wis nyawisake ana ing Sabdanipun sarana kanggo pangrembakaning akal lan rohani.

“Alkitab ngemot sakehing prinsip sing diperlokake manungsa supaya padha mangertèni, supaya dadi pantes tumrap urip iki utawa tumrap urip kang bakal teka. Lan prinsip-prinsip iki bisa dimangertèni dening kabèh wong. Ora ana wong siji waé sing nduwèni roh kanggo ngregani piwulange, bisa maca satunggal pérangan saka Alkitab tanpa oleh saka kono sawatara pamanggih kang migunani. Nanging piwulang Alkitab sing paling aji ora bisa dipikolehi lumantar panaliten kang mung sok-sokan utawa pisah-pisah. Sistem kabeneran kang agung ing jeroné ora kaatur mangkono rupa saéngga bisa dimangertèni dening pamaca kang kesusu utawa sembrana. Akèh bandhané kasimpen adoh ing sangisoré lumahing, lan mung bisa dipikolehi lumantar panaliten kang temen lan upaya kang terus lumaku. Kabeneran-kabeneran sing mbangun kasampurnaning kabèh kang agung iku kudu digolèki lan diklumpukaké, ‘ing kéné sethithik, lan ing kana sethithik.’ Yesaya 28:10.”

“Menawa mangkono ditliti lan diklumpukaké bebarengan, kabèh iku bakal kabuktèn cocog sampurna siji karo sijiné. Saben Injil dadi tambahan tumrap Injil liyané, saben wangsit dadi panjlènrèhan tumrap wangsit liyané, saben kayektèn dadi pangrembakaning kayektèn liyané. Lambang-lambang ing tata perekonomian Yahudi

dadi katemtokaké cethané déning Injil. Saben prinsip ing pangandikané Allah nduwèni papané dhéwé, saben kasunyatan nduwèni teges lan gegayutané. Lan susunan kang pepak iku, ing rancangan lan panglaksanane, marakaké paseksi tumrap Panganggité. Susunan kang kaya mangkono kuwi ora bakal bisa dipikiraké utawa kagawé déning pikiran apa waé kajaba mung pikirané Panjenengané Kang Tanpa Wates.

Nalika nelusuri manéka pérangan lan nyinaoni gegayutané siji lan sijiné, kabisan-kabisaan paling luhur saka budi manungsa katimbangan tumindak kanthi temen-temen sregep. Ora ana wong kang bisa melu ing pasinaon mangkono tanpa ngembangaké kakuwatan pikiran.

“Lan reganing pikiran sajrone nyinaoni Kitab Suci iku ora mung dumunung ing panelusuran marang kayekten lan nglumpukake iku dadi satunggal. Rega iku uga dumunung ing upaya kang dibutuhake kanggo nyekel tema-tema kang kaandharake. Pikiran kang mung kasengsem ing prakara-prakara lumrah bae bakal dadi ciut lan saya ringkih. Manawa ora tau dilatih kanggo mangerteni kayekten-kayekten kang agung lan jembar tekanane, suwe-suwe pikiran iku bakal kelangan daya tuwuh. Minangka pangayoman marang kamunduran iki, lan minangka pangegung tumrap pangrembakan, ora ana kang bisa madhani panaliten marang pangandikanipun Allah. Minangka sarana pambudidaya intelektual, Kitab Suci luwih mujarab tinimbang buku apa wae liyane, utawa tinimbang kabèh buku liyane digandhengake dadi siji. Kaluhuran tema-temane, kasederhanaan kang mulya saka pangandikane, kaendahan citrane, ndadekake pikiran dadi urip lan kaangkat, kaya ora ana apa wae liyane kang bisa nindakake mangkono. Ora ana panaliten liyane kang bisa maringi kakuwatan pikiran kaya upaya kanggo nyekel kayekten-kayekten wahyu kang nggumunake. Pikiran kang mangkono iku, sawisé digawa sesambungan karo pamikiran-pamikiranipun Sang Tanpa Wates, mesthi bakal ngrembaka lan saya kukuh.”

“Lan luwih ageng manèh iku daya Kitab Suci ing pangrembakaning sipat rohani. Manungsa, kang katitahaké kanggo sesrawungan karo Gusti Allah, mung ana ing sesrawungan kang mangkono iku bisa nemu uripé kang sajati lan pangrembakané. Katitahaké supaya nemu ing Gusti Allah kabungahané kang paling luhur, dhèwèké ora bisa nemu ing apa waé liya apa kang bisa nenangaké kareping ati lan maremaké luwe lan ngelaké nyawa. Sapa waé kang kanthi roh kang tulus lan gelem diwulang nyinau pangandikané Gusti Allah, ngupaya mangertèni kayektèn-kayektèné, bakal digandhèngaké karo Panulisé; lan, kajaba déning pilihané dhéwé, ora ana wates tumrap kamungkinan pangrembakané.

Ing jembaré manéka warna gaya lan pokok wewulangé, Kitab Suci ngandhut sawatara bab kang bisa narik kawigatèn saben budi lan nyemak saben manah. Ing sajroning kaca-kacané kapanggih sajarah kang paling kuna; riwayat gesang kang paling nyata cocog kaliyan urip; paugeran-paugeran pamaréntahan tumrap ngendhalèkaké nagara, tumrap nata tata griya—paugeran-paugeran kang kawicaksanan manungsa durung tau bisa madhani. Kitab punika ngandhut filsafat kang paling jero, geguritan kang paling endah lan paling luhur, kang paling kebak raos lan paling ngresepaké. Tulisan-tulisan ing

Kitab Suci, sanadyan namung dipunwawas mekaten, ajinipun tanpa tandhing ngungkuli karya panulising manungsa sapa waé; nanging cakupanipun tanpa wates luwih amba, lan ajinipun tanpa wates luwih ageng, manawa dipuntingali sajroning gayutanipun kaliyan gagasan pusat ingkang agung. Manawa dipuntingali ing pepadhangipun gagasan punika, saben pokok duwé teges anyar. Ing bebener-bebener kang dipunandharaké kanthi prasaja piyambak, kacakup paugeran-paugeran kang inggilipun kados swarga lan kang grembaka ngantos kalanggengan.

“Téma pokok ing Kitab Suci, téma kang dadi pusat panglumpukaning saben téma liyané sajroning kabèh kitab iku, yaiku rancangan panebusan, pamulihan gambaré Allah ing jiwané manungsa. Wiwit pratandha pangajab kang kapisan ing ukara paukuman kang kaucapaké ing Éden nganti marang prasetyan pungkasan kang mulya ana ing Wahyu, ‘Lan wong-wong mau bakal ndeleng rai-Né; lan asma-Né bakal katulis ana ing bathuké.’ (Wahyu 22:4), isi utama saben kitab lan saben pérangan ing Kitab Suci yaiku pambabaré téma kang nggumunaké iki,—kaluhuraning manungsa,—pangwasané Allah, ‘kang maringi kita kamenangan lumantar Gusti kita Yésus Kristus.’ 1 Korinta 15:57.”
Education, 123–125.

Ing pethikan sing nembe dipunsebat wau katetepaken bilih Kitab Suci, manawi dipuntingali saking jalur kasusastran punapa kemawon, tebih ngluwihi samukawis pakaryan manungsa. Sister White ngandika, “Ing kaca-kacanipun kapanggih sajarah ingkang paling kuna; biografi ingkang paling satuhu kaliyan gesang; asas-asas pamaréntahan kanggé ngendhalèkaké nagari, kanggé ngatur griya-tangga—asas-asas ingkang boten naté kaimbangi déning kawicaksanan manungsa. Kitab punika ngemot filsafat ingkang paling jero, puisi ingkang paling manis lan paling luhur, ingkang paling kebak raos lan paling nglarani manah,” lan bilih “wewangunan kados mekaten boten saged dipunanggep utawi dipunwujudaken déning pikiran sanès kejawi pikiranipun Sang Tanpa Wates.”

Kabèh paugeran kamanungsan kang diakoni, kang nemtokaké paugeran-paugeran sing maringi struktur marang kasusastran, kasilewihi déning Alkitab. Prinsip-prinsip kang diwulangaké ing universitas-universitas kamanungsan, kang mbedakaké antarané kasusastran biasa utawa sing luwih asor, nganti tekan karya-karya agung kasusastran manungsa, kabèh kasilewihi déning Alkitab. Kanthi mangkono, pantes diprayogakaké manawa puncak, panutup agung saka paseksèn kenabian saindhenging Alkitab, kawewakili ing wahyu pungkasané Daniel. Iku minangka watu pucak saka paseksèn kenabian, lan ora ana puncak ing kasusastran manungsa sing bisa nyedhaki paseksèn ing Daniel pasal sewelas, diwiwiti saka ayat siji lan diterusaké nganti Daniel pasal rolas ayat papat.

Ing kitab Wahyu, sakehing kitab ing Kitab Suci padha pepanggihan lan pungkasané ana ing kono, lan ing wahyu iku garis-garis wangsit sing padha kaya ing kitab Daniel diangkat maneh; nanging sajroning sesambungané siji lan sijiné, kitab Daniel iku sebutan kang kapisan, lan Wahyu iku kang pungkasan. Kabèh iku ana ing sebutan kang kapisan, lan kabèh iku ana ing kitab Daniel, lan pucaking kitab iku yaiku sesanti kang kaparingaké ing Pinggiré Kali Hiddekel. Pucaking prastawa-prastawa kang dipralambangaké ing sesanti mau diwiwiti

ing ayat patang puluh, lan lumaku terus nganti kitab iku dimaterèni ing ayat papat bab rolas. Ayat-ayat mau makili panutup agung saka saben kayektèn wangsit sing tau kaandharaké utawa katulis déning para wong suci ing jaman kuna, kalebu Sister White.

Bab-bab sajarah ing sajroning pasal sewelas sing ndhisiki kasimpulan mau dadi paseksi tumrap pangerten sing bener babagan enem ayat pungkasan saka pasal sewelas, ing ngendi telung mungsuhing naga, yaiku kéwan, lan nabi palsu, saiki lagi nuntun donya tumuju pungkasaning mangsa pitimbangan tumrap manungsa. Sister White kanthi langsung ngenali asas batin iki.

“Kita ora duwe wektu kanggo ilang. Mangsa-mangsa kang kebak kasusahan ana ing ngarep kita. Jagad iki kegugah déning roh perang. Ora suwé menèh pemandhangan-pemandhangan kasangsaran kang kasebut ana ing ramalan bakal kelakon. Ramalan ing Daniel pasal sewelas wis meh tekan kasampurnaning panggenapané. Akèh sajarah kang wis kelakon minangka panggenapaning ramalan iki bakal kaulang maneh. Ing ayat kaping telung puluh kasebut sawijining kakuwasan kang ‘bakal nandhang susah, banjur bali, lan nesu marang prejanjian suci: mangkono uga bakal ditindakaké; iya bakal bali, lan padha sepaham karo wong-wong kang nilar prejanjian suci. Lan balabala bakal ngadeg ana ing pihaké, lan bakal najisaké pasucèn kang dadi kekuwatan, lan bakal nyingkiraké kurban saben dina, lan bakal masang barang nistha kang ndadèkaké sepi. Lan wong-wong kang tumindak ala nglawan prejanjian bakal dirusak déning rayuan-rayuan alusé: nanging bangsa kang wanuh marang Gusti Allahé bakal kuwat, lan bakal nindakaké prakara-prakara gedhé. Lan wong-wong ing antarané bangsa iku kang paham bakal mulang akèh wong: nanging wong-wong mau bakal rubuh déning pedhang, lan déning geni, déning panyekelan, lan déning rampasan, nganti pirang-pirang dina. Saiki nalika wong-wong mau rubuh, bakal dipitulungi kanthi pitulungan sethithik: nanging akèh wong bakal mèlu nempel marang wong-wong mau kanthi rayuan-rayuan alus. Lan sawatara saka wong-wong kang paham bakal rubuh, supaya wong-wong mau diuji, lan diresiki, lan diputihaké, tekan mangsa wekasan: amarga iku isih kanggo wektu kang wis katetepaké. Lan sang ratu bakal tumindak miturut karsané dhéwé; lan bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan nggedhèkaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké nglawan Gusti Allahing para allah, lan bakal kasil nganti bebendu iku katindakaké rampung: awit apa kang wis katetepaké mesthi kelakon.’ Daniel 11:30–36.”

“Adegan-adegan kang padha karo kang diandharaké ana ing tembung-tembung iki bakal kalakon. Kita weruh bukti yèn Iblis kanthi cepet lagi ngrebut panguwasa tumrap pikiraning manungsa kang ora nduwèni rasa wedi marang Allah ana ing ngarepé. Kabèh wong padha maos lan mangertia ramalan-ramalan ing kitab iki, awit saiki kita lagi lumebu ing mangsa kasangsaran kang wis diandharaké.”

“Lan ing wektu iku Mikhael bakal jumeneng, pangéran agung kang ngadeg kanggo para putraning bangsamu; lan bakal ana mangsa kasangsaran, kang durung nate ana wiwit anané bangsa nganti tekan wektu iku: lan ing wektu iku bangsamu bakal kaslametaké, saben wong kang tinemu katulis ana ing kitab. Lan akèh saka wong-wong kang turu ana

ing lebu bumi bakal tangi, sawenèh tumuju marang urip langgeng, lan sawenèh tumuju marang isin lan kaènèhan langgeng. Lan wong-wong kang wicaksana bakal madhangi kaya padhanging cakrawala; lan wong-wong kang nuntun akèh wong marang kabeneran bakal kaya lintang-lintang ing salawas-lawasé. Nanging kowé, hé Daniel, tutupen tembung-tembung iku, lan segelen kitab iku, nganti tekan wektu wekasan: akèh wong bakal mlayu mrana-mréné, lan kawruh bakal saya akèh.’ Daniel 12:1-4.” Manuscript Releases, nomer 13, 394.

Ing pethikan punika, Sister White rumiyin nyebut Daniel pasal sewelas, lajeng nemtokake prinsip “bilih kathah saking sajarah ingkang sampun kadadosan minangka kaleksananing wangsit punika badhé kaulang malih.” Sasampunipun punika, piyambakipun langsung ngutip ayat tigang puluh dumugi tigang puluh enem, lan lajeng nerusake kanthi pratelan bilih, “prastawa-prastawa ingkang mèmper kaliyan ingkang dipunandharaken wonten ing tembung-tembung punika badhé kalampahan.” Sasampunipun nemtokake ayat tigang puluh dumugi tigang puluh enem, lan ngandika bilih prastawa-prastawa ingkang mèmper kaliyan ayat-ayat punika badhé kalampahan, lajeng piyambakipun nemtokake panutuping mangsa sih-rahmat, nalika Mikhaèl jumeneng wonten ing ayat kapisan saking pasal rolas. Kanthi mekaten, piyambakipun ngasingake pitu ayat punika, lan nempatake wonten ing sajarah ingkang langsung ndhisiki Mikhaèl jumeneng.

Luwih saka sapisan kita wis mbahas sajarah ayat telung puluh nganti telung puluh enem, lan kepriye ayat-ayat kasebut sejajar karo ayat patang puluh nganti patang puluh lima ing Daniel sewelas, lan saiki kita bakal wiwit nimbang periode-periode sajarah kenabian liyane ing pasal sewelas sing diulang maneh ana ing nem ayat pungkasan kasebut. Nanging, sadurunge kita nglakoni iku, kita bakal sepisan maneh nyajèkaké ringkesan cekak bab kasejajaran ayat telung puluh nganti telung puluh enem karo ayat patang puluh nganti patang puluh lima.

Ayat telung puluh nandhani transisi saka Roma kapir menyang Roma kapausan. Sajarah transisional iku dipunrembag ing manéka warna wacana kenabian kang netepaké tanggal-tanggal kaya ta taun 330, 508, 533, lan 538. Ana pratandha-pratandha kenabian liyané sajrone transisi saka karajan kaping papat menyang karajan kaping lima ing wangsit Kitab Suci, nanging ing ayat telung puluh siji Roma kapir ngadeg kanggo kapausan, kados ingkang dipunlambangaké déning Clovis ing taun 496. Kawula-kawula kakuwasan kapir ingkang wiwitan dipunwakili déning Clovis ing ayat punika ngrampungaké pakaryan nyingkiraké saben perlawanan kapir (kang saben dinané) marang munggahé kapausan ngantos tekan taun 508. Peperangan ing jaman punika ndatengaké karusakan tumrap Kutha Roma sajrone sajarah punika, kados ingkang dipunlambangaké déning “papan suci kakuwatan”, lan ing taun 538, kakuwasan-kakuwasan kapir nempataké kapausan ing dhamparing bumi, lan sawisé punika piyambakipun nglantaraké angger-angger dina Minggu ing Konsili Orléans.

Ayat telung puluh loro nganti telung puluh enem ngenali peperangan getih kang banjur digawa déning kapausan nglawan para wong setya kagungané Gusti Allah sajroning sèwu

rong atus suwidak taun ing Jaman Peteng. Pungkasané kapausan tekan marang pungkasané dhéwé ing ayat telung puluh enem. Ing ayat patang puluh, Reagan mbentuk sawijining aliansi rahasia karo antikristus, minangka tandha yèn perlawanan Protestantisme wis disingkiraké, kaya kang kaawakaké déning taun 508. Komitmen Reagan ing babagan dana lan kakuwatan militèr wis ditipifikasi déning “bala” kang ngadeg nyengkuyung kapausan ing taun 496. Karusakan papan suci kakuwatané Roma kapis, kang kaawakaké déning kutha Roma, nitipifikasi karusakan Konstitusi AS nalika undhang-undhang Minggu kang bakal enggal rawuh, awit Konstitusi iku papan suci kakuwatan tumrap Amérika Sarékat. Nalika undhang-undhang Minggu, kapausan bakal sepisan manèh dilenggahaké ing dhampar bumi, kaya kang kaawakaké déning taun 538.

Sawisé iku bakal diwiwiti mangsa pungkasan panganiaya papal sing mematakaké tumrap wong-wong setya kagungané Allah, kaya sing kelakon ing Jaman Peteng wiwit taun 538 nganti 1798. Iki bakal nuntun marang pungkasaning masa pangadilan tumrap manungsa, nalika Mikhaèl jumeneng, kaya sing dipralambangaké déning taun 1798, nalika kapausan, sing wis ngrembaka sajroning sèwu rong atus sawidak taun, nampani bebenduning tatu sing matèni.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Ing sawijining wektu, nalika ana ing Kutha New York, ing wayah bengi aku kapanggih supaya nyumurupi gedhong-gedhong kang munggah, lantai sasawijining lantai, tumuju ing swarga. Gedhong-gedhong iki dijamin tahan geni, lan diadegake kanggo ngluhurake para sing duwe lan para sing mbangun. Saya dhuwur lan saya dhuwur maneh gedhong-gedhong iku munggah, lan ing kono dipigunakaké bahan-bahan kang paling larang. Wong-wong kang duwé gedhong-gedhong iki ora takon marang awake dhéwé: ‘Kadospundi kita saged ngluhurake Gusti Allah kanthi saenipun?’ Gusti ora ana ing panggalihé.”

“Aku ngira: ‘Dhuh, saumpama wong-wong kang mangkono kuwi, kang nandurake sarana bandhané, bisa ndeleng lakuné kaya déné Gusti Allah ndeleng! Wong-wong iku lagi numpuk gedhong-gedhong kang megah, nanging sepira bodhoné, ana ing ngarsané Panguwasa jagad raya, rancangan lan reka-dayané. Wong-wong iku ora ngudi kanthi sakèhé kakuwataning ati lan pikiran, kepriyé carané supaya bisa ngluhuraké Gusti Allah. Wong-wong iku wis kelangan pandelengan marang prakara iki, yaiku kuwajiban kapisaning manungsa.’”

“Nalika gedhong-gedhong inggil punika sami dipunadegaken, para pamilikipun sami bingah kanthi gumunggung kang kebak ambisi awit sami gadhah dhuwit kang dipunginakaken kangge maremaken dhirinipun piyambak sarta nuwuhaken drengki ing tangga-tangganipun. Kathah saking dhuwit ingkang mekaten dipuninvestasèkaken punika dipunpendhet lumantar pamèrés, lumantar ngremuk tiyang miskin. Sami lali bilih ing swarga cathetan tumrap saben transaksi dagang dipunreksa; saben pasrawungan ingkang boten adil, saben tumindak cidra, wonten ing ngriku kacathet. Wektunipun badhé rawuh nalika ing sajroning cidra lan kasombonganipun, manungsa

badhé tekan ing satunggaling wates ingkang boten badhé dipunparengaken déning Pangéran kangge dipunliwati, sarta badhé mangertosi bilih wonten wates tumrap kasabaranipun Yéhuwah.”

“Prastawa sabanjuré sing kababar ana ing ngarsaku yaiku sawijining bebaya kobongan. Wong-wong padha nyawang gedhong-gedhong sing inggil lan kang dianggep tahan geni, banjur padha kandha: ‘Iki temen-temen aman.’ Nanging, gedhong-gedhong mau katut kobong entèk kaya-kaya digawé saka ter. Mobil-mobil pemadam geni ora bisa nindakake apa-apa kanggo nyegah karusakan iku. Para petugas pemadam ora bisa ngoperasèkaké piranti-piranti mau.

“Aku kaparingan piwulang bilih nalika wekdalipun Gusti rawuh, manawi boten wonten ewah-ewahan ing manahipun para manungsa ingkang gumunggung lan kebak ambisi, para manungsa badhé manggih bilih asta ingkang sampun kiyat ngluwari punika ugi badhé kiyat ngrusak. Boten wonten kakuwasan kadonyan ingkang saged nahan astaipun Gusti Allah. Boten wonten bahan punapa kemawon ingkang saged dipunginakaken ing pangadeganipun gedhong-gedhong ingkang badhé njagi supados boten katumpes, nalika wekdal ingkang sampun katetepaken déning Gusti Allah rawuh kanggé ngintunaken piwales dhateng para manungsa awit saking anggènipun nglirwakaken angger-anggeripun lan awit saking ambisi égoisipun.

“Sanadyan ing antarané para pendhidhik lan para negarawan, ora akèh wong kang mangertèni sebab-sebab dhasar sing ndasari kahanan masarakat ing jaman saiki. Wong-wong sing nyekel kendhali pamaréntahan ora bisa ngrampungni prakara karusakan moral, kamlaratan, papa kasangsaran, lan saya mundhaké piala. Wong-wong mau padha ngupaya kanthi tanpa guna kanggo mapanaké lumakuné usaha ing dhasar sing luwih aman. Saupama manungsa gelem luwih nggatèkaké piwulang Sabdaning Allah, mesthi bakal nemu pamrayoga tumrap prakara-prakara kang gawe bingung marang wong-wong mau.”

Kitab Suci nggambarake kahanan donya sakdurungé rawhipun Kristus kaping kalih. Bab para manungsa sing lumantar ngrampog lan meres nglumpukaké kasugihan gedhé, ana tulisan mangkéné: “Kowé wis numpuk bandha kanggo dina-dina pungkasan. Lah, upah para buruh sing wis ngundhuh tetanenmu, kang kokcekel saka wong-wong mau kanthi cidra, iku sesambat; lan pamecahe wong-wong sing wis ngundhuh iku wis mlebu ing kupinging Gusti Allah Sabaot. Kowé wis urip ing kasenangan ana ing bumi, lan wis ngumbar hawa-nepsu; kowé wis nggemukaké atimu, kaya ing dina panyembelihan. Kowé wis ngukum lan matèni wong mursid; lan dhèwèké ora nglawan kowé.” Yakobus 5:3-6.

“Nanging sapa kang maos pepènget-pepènget kang kaparingaké lumantar pratandha-pratandha jaman kang kaleksanané kanthi cepet? Panemu apa kang timbul ing wong-wong donya? Owah-owahan apa kang katon ana ing sikapé? Ora luwih saka apa kang katon ana ing sikapé para pedunung donya jaman Nuh. Kaserep ing pakaryan lan kasenangan kadonyan, wong-wong sadurungé Banjir ‘ora sumurup nganti Banjir iku teka lan nyirnakaké wong-wong mau kabèh.’ Matius 24:39. Wong-wong mau wis nampa

pepènget kang asalé saka swarga, nanging padha nampik ngrungokaké. Lan dina iki donya, kanthi babar pisan ora nggatèkaké swara pepènget saka Gusti Allah, lagi kesusu lumaku menyang karusakan langgeng.

“Jagad iki kagugah déning roh perang. Wewangsit ing pasal kaping sewelas saka kitab Daniel wis meh tekan panggenaning kasampurnané kanthi pepak. Ora suwé manèh, padharaning kasangsaran kang kasebut ing wewangsit-wewangsit iku bakal kelakon.”
Testimonies, jilid 9, 12–14.